

Ez már lázadás!

2011 január 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nem olyan könny? ám felmondani egy cselédszerz?dést. Mármint egy cselédnek. A legkevesebb, hogy ilyenkor letahózzák, leparasztozzák az embert. Amúgy pedig kevés olyan hülye lehet az országban, aki még nem ismerte fel az elmúlt húsz esztend? alatt, hogy a Nyugat cselédei lettünk.

És olyan engedelmesen, beletör?dve viseljük cselédsorsunkat, hogy az a szomszédainkat is „beindította”. Kínos önismétlés lenne itt erre is, arra is példákat hozni, mindenki tud mindent. Ismernek bennünket a világban, tudják, hogy ha leköpnek bennünket, mi letöröljük, s illedelmesen megköszönjük. Velünk még a Tom Lantos Intézetet is meg lehet építtetni…

Akár heves gyurcsányozásba is kezdhetnénk ezen a ponton, de minek? Kádár mesterkedései tették lakájlelk?vé ezt az országot, na persze maga is tipikus lakáj volt, nem véletlen, hogy még a kihallgatását vezet? ávósok is csak „Szarjancsinak” hívták. Gyurcsányék már csak afféle utódok, akik szinte minden ideológiai örökséget kilúgoztak magukból, de megtartották a kádárista hatalmi filozófia két legfontosabb tételét. A külpolitikai gyávaságot és a belpolitikai brutalitást. No meg azt az életfelfogást, hogy ha nem is lehetsz hódító, inkább velük tarts, mint a meghódítottakkal. Pár rövid mondat az egész, mert csak ennyi annak a politikai tömbnek az intellektuális és morális univerzuma, amely csupán megtévesztésb?l csúfolja magát baloldalinak vagy liberálisnak.

A Fidesz régi és általános betegsége a rossz kommunikáció. Ez olyannyira igaz, hogy maga Orbán Viktor sem a legjobb, legodavalóbb kifejezéseket használja id?nként. Miért mondott például fülkeforradalmat akkor, amikor egyszer?en csak forradalmat kellett volna mondania? De azt nagybet?kkel. Igaz, akkor még maga sem tudta, mit hoznak a kormányzás els? hónapjai, s miként viszonyul majd a világ egy új Magyarországhoz. Egy lázadó Magyarországhoz. Mert ez most az. Egy nép, amely ki akar törni abból a gazdasági és politikai rendb?l, abból a gyalázatos és megalázó cselédsorsból, amelybe legutóbb épp a Gyurcsány-féle komprádor elit kényszerítette. Egy ilyen lázadásban persze nehéz patikamérlegen mérni a dolgokat. És minek is… A Nyugat sem méricskél. Nincs jobboldali szimpátia, és nincs baloldali ellenérzés, mint ahogy nincs liberalizmus, és nincs konzervativizmus sem. T?ke van. T?ke, amely már nemcsak a megszerzett gyarmatért harcol, de egy let?nt, levitézlett világrendért is. Ezért is röppen fel újra és újra, hogy el kellene venni Magyarországtól az unió soros elnökségét, különben olyan magasságokba viszi a lázadás szellemét, amely az egész globalista felépítményt veszélybe sodorhatja.

Most éppen a médiatörvény miatt érik elsöpr? erej? sajtótámadások Budapestet. A nálunk tevékenyked? ötödik

hadoszlop szállítja a hadjárathoz a muníciót, persze inkább hazugságokat és fals értelmezéseket, mint igaz híreket. A Washington Post után most a Wall Street Journal „szólalt” meg magyarügyben. Válságadó, médiatörvény… A megszokott menetrend.

Félresikerült a médiatörvény? Nem ezért üti most ezzel a vessz?vel Orbánt a nyugati sajtó. Hanem azért, mert ütni kell valamivel. Kérdezni sem érdemes, hogy hol voltak ezek a lapok akkor, amikor a hazai média a baloldal totális politikai és gazdasági irányítása alatt állt. Persze igyekezett demokratikusnak és korrektnek álcázni a hatalmi eszközeit.

Hiszen már a rendszerváltás után jártunk. Sokszor azonban a látszatra sem ügyeltek. Nyíltan meghirdették például a sz?nyegbombázást, vagyis a jobboldali újságírók egzisztenciális likvidálását és levadászását.

Csak bátorság, történelmi id?ket élünk. S mintha ismételné is magát most a történelem. Bizonyított tény, hogy csak Lengyelországból indult meg néhány ember annak idején, hogy fegyverrel vegyen részt a magyarok ’56-os szabadságharcában. Most pedig szinte egyedül a tekintélyes lengyel napilap, a Rzeczpospolita vette védelmébe Orbánt és kormányát.
Sinkovics Ferenc , magyarhirlap.hu

Ajánló